

Sygn. akt **III K 579/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Lublin- Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Błaszczuk**

przy udziale Protokolanta: Anny Kuli, Agnieszki Bończoszek

Prokuratora: Mariusza Gomuły, Ernesta Grabosia,

po rozpoznaniu dnia 6 października 2015 r., 3 grudnia 2015 r., 15 stycznia 2016 r., 4 marca 2016 r.

sprawy:

M. S., syna M. i M. z domu S., urodzonego dnia (...) w L.,

D. S., syna W. i M. z domu M., urodzonego dnia (...) w L.,

T. K., syna R. i A. z domu M., urodzonego dnia (...) w J.

oskarżonych o to, że:

w okresie od października do listopada 2013 r. daty dziennej nie ustalonej w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim przecięciu kłódek przedostali się do wnętrza budynku gospodarczego skąd zabrali w celu przywłaszczenia kosiarkę elektryczną, dmuchawę elektryczną do liści, cztery wędki teleskopowe, pudełko z przyborami wędkarskimi, przewód elektryczny, klucze mechaniczne, piłę elektryczną do drewna o łącznej wartości 720 zł na szkodę J. Ł.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

I. Oskarżonych **M. S.**, **D. S.** i **T. K.** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza każdemu z oskarżonych karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych, z czego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 579/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Lublinie w dniu 30 czerwca 2015 roku złożyła w tut. Sądzie akt oskarżenia przeciwko T. K., M. S. i D. S., oskarżając ich o czyn z art. 279 § 1 kk popełniony na szkodę J. Ł..

Ponieważ wniosek o uzasadnienie wyroku złożyli wyłącznie oskarżeni: M. S. i T. K., stosownie do art. 423 § 1a k.p.k., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do części orzeczenia dotyczącego wspomnianych oskarżonych.

W toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od października 2013 roku do grudnia 2013 roku M. S. wraz z D. S. oraz T. K. dokonali szeregu włamań do domków letniskowych oraz budynków gospodarczych na terenie województwa (...) w miejscowościach: R., L. i D..

Oskarżeni zostali skazani już za część czynów popełnionych w tym okresie wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin - Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 6 listopada 2015 roku w sprawie III K 866/14, przy czym wyrok ten w stosunku do oskarżonych T. K. i M. S. nie jest prawomocny.

W okresie od października 2013 roku do listopada 2013 roku daty dziennej nieustalonej w miejscowości R. w okolicy jeziora Ł. oskarżeni M. S. wraz z D. S. oraz T. K. po przecięciu kłódek przedostali się do wnętrza budynku gospodarczego (numer domu 172) skąd zabrali w celu przywłaszczenia: kosiarkę elektryczną, dmuchawę elektryczną do liści, cztery wędkę teleskopowe, pudełko z przyborami wędkarskimi, przewód elektryczny, klucze mechaniczne i piłę elektryczną do drewna.

Właścicielem wspomnianej działki był J. Ł., który w wyniku tego włamania i kradzieży poniósł łącznie straty w wysokości 720 złotych. Pokrzywdzony w trakcie przesłuchania w Komendzie Powiatowej Policji w Ł. wśród okazanych mu rzeczy pochodzących z kradzieży w rozpoznał część przedmiotów jako stanowiących jego własność, które utracił uprzednio na skutek włamania do garażu. J. Ł. rozpoznał jako należące do niego – dmuchawę do liści koloru zielonego, wędkę teleskopowe (...) z kołowrotkiem oraz wędkę teleskopową koloru czerwono czarnego nazwie (...) wraz z kołowrotkiem (...). Pokrzywdzonemu zwrócono rozpoznane przez niego przedmioty, których wartość wynosiła 150 złotych. Skradzione rzeczy częściowo zostały wydane dobrowolnie przez D. S., który wskazał policji miejsce ich ukrycia tj. opuszczoną posesję w miejscowości D.. Inne skradzione przedmioty tj. dmuchawę do liści koloru zielonego odnaleziono u M. S. (2), który wydał ją dobrowolnie w trakcie przeszukania jego domu. M. S. (2) zakupił przedmiotową dmuchawę od M. S. i D. S.. Do sprzedaży doszło w miejscowości D., gdzie M. S. (2) przyjechał osobiście po telefonie od szwagra tj. D. S..

Oskarżeni: M. S., T. K. byli już karani za przestępstwa. Zarówno M. S. jak i T. K. są osobami bezrobotnymi, utrzymującymi się z podejmowanych prac dorywczych. Nie posiadają majątku. Obaj są bezdzietnymi kawalerami, nie mają nikogo na utrzymaniu. M. S. nie posiada przy tym zawodu, ma wykształcenie podstawowe. T. K. zaś jest z zawodu kaletnikiem. M. S. nadto w chwili czynu był osobą zdolną do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowe wyjaśnienia oskarżonych: D. S. (k. 134v-135), T. K. (k. 134-134v), zeznania pokrzywdzonego J. Ł. (k. 14-14v, 18-19, 135-136), zeznania świadków: M. S. (2) (k. 17-17v, 136-136v) i A. L. (k. 46-46v, 136v) oraz w oparciu o następujące dokumenty: protokół przeszukania (k. 2-4), protokół zatrzymania rzeczy (k. 5-7), protokół oględzin miejsca (k. 8-10), dane o karalności oskarżonych (k. 49-50, 52-54, 99-104, 148-153), dane osobopoznawcze dotyczące oskarżonych (k. 55-56, 82-83), opinia sądowo – psychiatryczna dot. M. S. (k. 58-73), kserokopia wyroku ze sprawy III K 866/14 i uzasadnienie tego wyroku (k. 158-173), a nadto dokumenty z akt dołączonych III K 1210/14 w postaci opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości (k. 20-104) , wyroku skazującego dot. M. S. (2) (k. 127-128).

W toku pierwszych wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym oskarżony D. S. nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Przed Sądem pierwotnie odmówił składania wyjaśnień twierdząc, iż nie pamięta tego czynu z uwagi na fakt spożywania alkoholu. W toku dalszych wyjaśnień na rozprawie wskazał, iż skradzione rzeczy były przez niego oraz pozostałych oskarżonych sprzedawane M. S. (2). Podniósł nadto, iż skradzione przedmioty przedstawione w zarzucie ukradł M. S. z posesji A. L., do czego przyznał się w poprzednim postępowaniu sądowym. Wyjaśnił, iż zostali już za tą kradzież ukarani. Wskazał nadto, iż M. S. mówił mu, że ma jakieś rzeczy do sprzedania, ale nie wiedział, że rzeczy te pochodzą z kradzieży. Dodał, że w październiku 2013 roku pracował w kopalni w B. i jego zarobki były na tyle wysokie, że nie musiał kraść. Podniósł, iż wraz z pozostałymi oskarżonymi spotykali się zimą, kiedy były już mrozy.

Oskarżony **T. K.** w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Wskazał, iż pierwszego włamania i kradzieży dokonał dopiero w listopadzie 2013 roku i nie był obecny w trakcie włamania dokonanego na szkodę J. Ł.. Odmówił składania wyjaśnień w dalszej części. W toku postępowania przed Sądem ponownie nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu i wskazał, iż był już karany za to przestępstwo, gdy skradzione przedmioty opisane w zarzucie pochodziły z działki A. L.. Wyjaśnił także podobnie jak D. S., iż M. S. zabrał rzeczy z działki A. L. i przyznał się do popełnienia tego czynu. Oskarżony T. K. podniósł ponadto, iż nigdy nie włamywali się poprzez rozcinanie kłódek, gdyż nie mieli odpowiedniego sprzętu. Włamań dokonywali jedynie przez wybijanie szyb i wyłamywanie drzwi.

M. S. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do stawianego mu zarzutu. Wyjaśnił, iż przedmioty wskazane w zarzucie nie pochodziły z włamania dokonanego na szkodę J. Ł.. Wskazał, iż rzeczy te zostały skradzione z działki należącej do A. L.. W toku postępowania sądowego M. S. nie uczestniczył w żadnej z rozpraw i nie składał wyjaśnień.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności w zakresie w jakim kwestionują oni swoje sprawstwo. Choć równocześnie wskazują, iż zostali już za ten czyn ukarani, w poprzedniej sprawie toczącej się przed tut. Sądem Rejonowym pod sygnaturą III K 866/14. Nie sposób obdarzyć walorem wiarygodności tych wyjaśnień oskarżonych, gdyż zdaniem Sądu stanowią one wyłącznie formę przyjętej linii obrony i zmierzają do uniknięcia kary. Nie pozostają one ponadto zgodne z rzeczywistością o czym decydują poniższe okoliczności. Po pierwsze skutek działania organów ścigania oskarżony D. S. wskazał miejsce ukrycia szeregu przedmiotów pochodzących z popełnionych przez nich przestępstw. Nadto na sprawstwo oskarżonych wskazują zeznania M. S. (2), u którego odnaleziono część ze skradzionych przedmiotów .

Dokonując oceny zeznań pokrzywdzonego J. Ł. uznać należało je za wiarygodne w całości. Zeznania te są spójne, logiczne i stanowcze. Pochodzą nadto od osoby obcej w stosunku do oskarżonych i stanowią one istotną wartość dowodową. Pokrzywdzony nie był wprawdzie naocznym świadkiem zdarzenia i jego relacje dotyczą okoliczności w jakich dowiedział się o dokonanym włamaniu i stwierdzonej kradzieży przedmiotów, a także faktu ich odnalezienia, okazania i rozpoznania na policji. Zeznania pokrzywdzonego nie zawierają sprzeczności.

Na podobną ocenę zasługują także zeznania A. L., który z całą stanowczością stwierdził, iż wskazane w zarzucie postanowionym oskarżonym przedmioty nie mogły pochodzić z jego działki na którą włamali się oskarżeni, gdyż nie posiadał on takich rzeczy. Sąd nie znalazł przy tym żadnych podstaw, aby te zeznania kwestionować.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania M. S. (2) zwłaszcza w części dotyczących okoliczności w jakich wszedł on w posiadanie odnalezionych u nich przedmiotów pochodzących bezpośrednio z kradzieży. Są one szczerze i co do zasady nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron i w całości korelują z zebranymi w sprawie dokumentami w postaci protokołów przeszukania i zatrzymania rzeczy.

Wiarygodna jest opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca kwestii poczytalności oskarżonego M. S., albowiem została ona sporządzona przez kompetentne osoby, jest pełna i w sposób przystępny wyjaśnia poczynione przez biegłych ustalenia.

Za odpowiadające prawdzie Sąd uznał pozostałe dowody z dokumentów stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, jako autentyczne, pochodzące od uprawnionych do ich sporządzenia podmiotów, a nade wszystko nie kwestionowane w toku postępowania, nie zaprzeczone poprzez inne dowody.

W tak ustalonym stanie faktycznym przyjąć należało, że czyn popełniony przez M. S. i T. K. wyczerpuje znamiona występku z art. 279 § 1 k.k.

Strona przedmiotowa czynu z art. 279§1 kk polegała na uprzednim usunięciu przeszkody w postaci rozcięcia kłódek do budynku gospodarczego i zaborze w celu przywłaszczenia wskazanych w części historycznej niniejszego uzasadnienia przedmiotów na szkodę pokrzywdzonego J. Ł..

Przestępstwo kradzieży z włamaniem ma charakter przestępstwa złożonego. Do jego bytu konieczne jest przede wszystkim włamanie, czyli pokonanie zabezpieczenia chroniącego przed wdarciem się do pomieszczenia przez osobę nieuprawnioną. Włamanie ma przy tym być środkiem wiodącym do celu, którym jest kradzież rzeczy znajdującej się w zamkniętym pomieszczeniu.

Zabezpieczeniem jest w szczególności zamek w drzwiach, kłódka, czy ściana danego pomieszczenia, jako bariery wskazujące iż, ich zainstalowanie ma na celu uniemożliwienie osobie nieuprawnionej dostępu do pomieszczenia. (M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas (w:) red. A. Zoll Kodeks karny. Część szczególna, Kraków 1999, t. II, s.49).

Przestępstwo z art. 279 kk może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim, w celu przywłaszczenia przedmiotu zaboru. Sprawca musi mieć świadomość i chęć realizacji znamion strony przedmiotowej. Zamiar zaboru powinien istnieć równocześnie (lub wcześniej) z podjęciem czynności polegających na pokonywaniu przeszkód w dostępie do mienia. Dokonując subsumcji stanu faktycznego do powyższych regulacji należy stwierdzić, iż oskarżeni M. S. i T. K. swoim działaniem wspólnie z inną ustaloną osobą wypełnili wszystkie znamiona występku z art. 279 § 1 kk.

Strona podmiotowa przypisanego oskarżonym czynu cechowała się umyślnością w formie zamiaru bezpośredniego albowiem oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Udali się w określone miejsce z zamiarem dokonania kradzieży, pokonali przeszkodę i wynieśli przedmioty o wartości majątkowej. Bezsprzecznie taki zespół czynności wymagał świadomości, jak również zaangażowania woli.

Stopień winy oskarżonych odnośnie przypisanego im czynu określić należy jako wysoki albowiem do jego popełnienia nie zostali oni skłonieni przez żadne okoliczności zewnętrzne. Podobnie należy określić stopień społecznej szkodliwości tego czynu albowiem niezależnie od wysokości szkody spowodował on dla pokrzywdzonego znaczną uciążliwość. Ponadto działania oskarżonych miały charakter zaplanowany.

Czynu oskarżeni dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu. Na powyższe składa się analiza ustaleń dotyczących ich zachowania przed, w trakcie i po dokonaniu przestępstw.

Wymierzając oskarżonym kary Sąd miał na uwadze w pierwszej kolejności dyrektywę prewencji szczególnej i takie jej ukształtowanie, aby skłonić ich do przestrzegania porządku prawnego.

Jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił uprzednią karalność oskarżonych (w szczególności w odniesieniu do M. S. uprzednia karalność za przestępstwo przeciwko mieniu).

Wymarzając oskarżonym karę Sąd miał na uwadze, że oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Podejmując przypisane przestępstwo pozbawili pokrzywdzonego władztwa nad rzeczami o wartości majątkowej.

Wskazany wyżej cel w ocenie Sądu w pełni zrealizuje orzeczona w stosunku do każdego z nich kara pozbawienia wolności w wymiarze roku tj. w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Wobec dotychczasowej karalności oskarżonych nie dostrzegając wobec nich pozytywnej prognozy kryminologicznej, uwzględniając także znaczną społeczną szkodliwość popełnionego czynu Sąd nie znalazł podstaw, aby warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności.

Kara ta – biorąc pod uwagę okoliczności czynu i jego ciężar gatunkowy – będzie stanowiła minimalną represję, która w przyszłości zapobiegnie ich powrotowi do przestępstwa.

Orzeczenie o kosztach sądowych jest zgodne z art. 624 § 1 kpk oraz

art. 17 ust 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) .

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie powołanych przepisów prawa, orzeczono jak w sentencji.